

Scénář k rozhlasové reportáži – Hana Seidlová – Základní škola Na Šutce , Praha 8

Paní Hana Seidlová se narodila v Písku v roce 1962. Na své dětství vzpomíná s radostí.

„Já vzpomínám na dětství hrozně hezky. Asi tím, čím je člověk starší tak tím ty špatné vzpomínky které v dětství jsou vytěsňuje když jsem měla 3 starší bratry, kteří mě trošku trápili to je logické“

Hana Seidlová je herečkou v divadle Pod Palmovkou. Svěřila se nám, že o své herecké kariéře jako malá ale paradoxně nikdy nesnila.

„No já jsem o herectví asi vůbec nesnila, protože jak jsem už říkala předtím, že jsem vůbec netušila, že existuje nějaká konzervatoř a nějaká DAMU, tak já už jsem pak nešla, já jsem šla z konzervatoře rovnou prostě do praxe, do divadla.“

Dospívání za normalizace nebylo jednoduché pro nikoho. Lidé v té době nevěděli, co se děje za hranicemi Československa. A tak i Hana Seidlová nevěděla, jak vypadá svobodná země.

„Jako hu! To je otázka, no. Dneska kdybych věděla, kdybych znala, jak se dá vyrůstat jinak než v normalizaci, tak by to asi pro mě bylo těžký, ale my jsme jako děti nic jiného neznaly, tam prostě byly ty železný vrata a my jsme věděli strašně málo o tom západě.“

Přesto se doba, ve které vyrůstala, určitým způsobem podepsala na členech její rodiny.

„A pak my jsme byli taková rodina, která byla na tej druhé straně, jak se říká, barikády, takže já jsem měla vlastně kliku v tom, že mě v životě nechtěli do SSM, Můj brácha ještě, který byl starší, když chtěl jít na vejšku, tak měl, to se psaly posudky a měl v posudku napsaný, že jeho maminka je kulakovo dcera, že oni měli velikánský prostě hospodářství a pole a to, na vesnici a že tatínek má továrnu, takže ho nevzali kvůli tomu na školu.“

Na dobu Sametové revoluce vzpomíná paní Seidlová se smíšenými pocity radosti i strachu, protože v té době už byla maminkou roční dcerky a byla v angažmá v divadle v Mostě.

„A já si pamatuju, že jsme ten večer, kdy se to tady stalo na Národní třídě, ta věc, o kteréj snad víte, tak my jsme hráli a byl tam na dozoru pan režisér z Prahy, pan Pistorius, výbornej režisér a my jsme říkali: A máme my hrát? Nebo co? Protože takový jako jenom náznaky z tý Prahy a on říkal: Já taky nevím. Hrajte!“

A jak vnímá ocenění na poli herectví, kdy byla v roce 2003 nominována na cenu Thálie? Získala ji za roli Édith Piaf, kterou úžasně hrála 25 let.

„.....ale už to, že jsem seděla v tom Národním divadle byla pro mě pocta, ale je pravda, že já na ty ceny nejsem, jo já ty ceny, ať je to sport, ať je to muzika, ať je to divadlo, ať je to cokoliv, mám pocit, že se to prostě nedá, že co člověk, to názor.....“

Herec, kterého si paní Seidlová velmi váží, je Vladimír Dlouhý.

Přátelila se s ním už od Konzervatoře a považuje ho za jednoho z nejtalentovanějších herců. Přestože už řádku let nežije, často na něj vzpomíná.

Volný čas a záliby paní Seidlové jsou hlavně zaměřené na rodinu a divadlo. A co říci na závěr?

Nesmí chybět poselství paní Seidlové dnešní mladé generaci, které mimochodem velmi fandí.

„ Mladým lidem ať jsou pozitivní, ať si chrání svy mozky od nějakých dezinformací, ať se snaží prostě vybírat si opravdu a shánět si informace, který jsou správný.“